

Officerer, der bleve satte udenfor Nummer for at forrette Tjeneste i Ministeriet i lønnet Stilling, vare berettigede til at forfremmes en Grad, naar de i øvrigt opfyldte de Bestemmelser, som Søværnet kræver; men en saadan Bestemmelse fandtes ikke i Hærloven. Der burde, da man vedtog Revisionen af 1880, have været indsat en saadan Bestemmelse, men den blev aldrig indsat. Saa burde denne Bestemmelse være indsat, da vi vedtog Hærloven, men ogsaa da glemte man den, maaske fordi man slog sig til Taals med, at Loven af 14. April 1905 havde truffet en saadan Bestemmelse. Jeg mener imidlertid, at man ikke kan gaa til ved § 4 at hjemle en Forfremmelsesret paa den Maade, her er sket, naar Bestemmelsen derom ikke findes paa det Sted, hvor den hører hjemme, nemlig i Hærloven, og hvor den Forandring skulde gøres, at de dog ikke skulle kunne forfremmes udover een Grad. Det blev allerede bemærket af den foregaaende Taler, at det ikke er i Overensstemmelse med Søværnsloven, hvorefter de kun kunne avancere een Grad. Det vil ogsaa kunne føre til, naar man f. Eks. tager en Oberstløjtnant til Direktør i Ministeriet, at han kun forfremmes til Oberst og Generalmajor i Ministeriet, og, naar han gaar ud af Ministeriet, til Generalløjtnant, altsaa 3 Gange. Jeg nærer ikke Tvivl om, at denne Sag maa ordnes paa en anden Maade, og det vil man nok komme til Forstaaelse af i Udvalget.

Angaaende § 5 staar der i den, at „Direktøren, Departementschefer og Kontorchefer udfærdige aarligt Forfremmelsesbedømmelser.“ Nu gad jeg nok vidst, hvad Forfremmelseslister skulle have at betyde med Hensyn til Tjenesten i Hæren, naar de kun kunne grundlægges paa det, som Affatteren faar Lejlighed til at erfare ved, at de paagældende sidde paa en Kontorstol og udføre skriftlige Arbejder. Det har slet ikke nogen Betydning. Det er det ene. Men for at disse Myndigheder skulde være berettigede til at udstede Forfremmelseslister, maatte de være nævnte i Hærloven, men dennes § 201, der udtrykkeligt nævner alle de Myndigheder, der skulle udstede Forfremmelseslister, omtaler dem ikke. Hvis man saa vil sige: ja, men Følgen deraf vil blive, at de paagældende Officerer i Krigsministeriet ikke ville komme til at figurere paa nogen som helst Forfremmelsesliste, hvis vedkommende Direktør, Departementschefer og Kontorchefer ikke maa afgive saadanne Lister,

saa er det en Misforstaaelse. Thi Generalinspektørerne for alle Vaaben have i Loven den udtrykkelige Forskrift, at de skulle optage paa deres Lister alle Officerer, der høre til Vaabnet, uanset den Tjeneste, de beklæde.

Som det vil ses, kan jeg efter disse Bemærkninger ikke anse det foreliggende Forslag for at være heldigt. Vi maa huske paa, at Krigsministeriet er til for Hærens Skyld og ikke omvendt, og det gælder fortrinsvis om at faa en Ordning, der er til Gavn for Hæren. Hvad jeg har udtalt, gælder kun Krigsministeriets Ordning, jeg har ikke villet udtale noget som helst om Marineministeriets Ordning, fordi jeg erkender, at der paa det Omraade er Forhold, hvor ganske andre Betragtninger gøre sig gældende end de, som jeg her har haft Lejlighed til at fremsætte.

N. Jensen: Jeg skal ikke indlade mig paa den Diskussion, som er rejst af de to ærede foregaaende Talere, om hvorvidt det er heldigst at have en civil eller en militær Forsvarsminister. Jeg vil indskrænke mig til at anbefale Forslaget til velvillig Behandling. Jeg haaber, at det vil lykkes at faa det gennemført her i Tinget.

Slengerik: Den ærede sidste Taler sagde, at han vilde ikke indlade sig paa nogen Diskussion med de to foregaaende Talere om, hvorvidt det var heldigst at have en civil eller en militær Forsvarsminister. Jeg kunde have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra de to ærede Medlemmer. Man fik af disse Udtalelser det Indtryk, at den civile Forsvarsminister vilde virke noget hemmende paa den militære Udvikling. Det Indtryk vil imidlertid ikke blive styrket, naar vi lægge Mærke til, hvorledes de to foregaaende civile Forsvarsministre have stillet sig til Udviklingen af vort Militærvæsen. Naar vi tænke paa dem, maa vi jo indrømme, at der neppe findes nogen militær Forsvarsminister, der i den Grad har arbejdet for Udviklingen af dansk Militærvæsen. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) var jo noget billigere end det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), men man maa indrømme, at det dog var en vældig Udvikling, der foregik, medens det ærede Medlem fra Ringkøbing var Forsvarsminister, større, end der er sket før. Derfor tror jeg ikke, at man fra militærvæsenlig Side har nogen Grund til at beklage